

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 268/05-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. K. Ž., L., pre namietané porušenie čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a práv vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 74/05 zo 16. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2005 doručená sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), t. č. vo väzbe, ktorou namietal porušenie čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 T 5/05 z 11. mája 2005 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 To 74/05 zo 16. júna 2005.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že jeho osobná sloboda mu bola obmedzená 29. januára 2002 a 31. januára 2002, keď Okresný súd v Liptovskom Mikuláši rozhodol o jeho vzatí do väzby. Sťažovateľ sa ďalej zmienil o tom, že *„... podal viacero žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu, pretože sa necítim byť vinný a v priebehu vyšetrovania nebolo preukázané moje zavinenie, prípadne porušenie Trestného zákona“*.

Zo sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ je spolu s ďalšími obvinenými na základe obžaloby krajského prokurátora v Ž. z 11. februára 2005 č. k. Kv 39/02-2206 väzobne trestne stíhaný pre skutky uvedené v bodoch 1) až 41) citovanej obžaloby, právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. b), ods. 3 a ods. 5 Trestného zákona a iné.

Sťažovateľ poukázal tiež na to, že *„V priebehu vyšetrovania neboli zistené žiadne dôkazy, ktoré by ma usvedčovali z hore uvedenej trestnej činnosti. Avšak žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ktoré som podával, boli zo strany Krajského súdu ako aj Najvyššieho súdu SR vždy zamietnuté. Ba dokonca Najvyšší súd SR uznesením 2 Ntv 7/2005 zo dňa 23. 2. 2005 rozhodol o predĺžení trvania väzby do 28. 11. 2005. Toto rozhodnutie je právoplatné a zákon nepripúšťa voči nemu žiadne opravné prostriedky.*

Dňa 4. 4. 2005 som podal žiadosť na Krajský súd v Žiline o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 72 ods. 2 poslednej vety Trest. poriadku. Krajský súd moju žiadosť postúpil na Krajský súd v Banskej Bystrici a to z toho dôvodu, že Najvyšší súd SR podľa § 25 ods. 1 Tr. poriadku rozhodol, že trestná vec obž. J. K. a spol., vedená na Krajskom súde v Žiline pod č. k. 3 T 5/05, sa Krajskému súdu v Žiline odníma a prikazuje sa Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením 3 T 5/05 zo dňa 11. 5. 2005 (doruč. 17. 5. 2005) žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Z uvedených dôvodov môj obhajca podal dňa 17. 5. 2005 proti uzneseniu Krajského súdu 3 T 5/05 sťažnosť na Najvyšší súd SR v Bratislave.

Najvyšší súd SR uznesením 3 To 74/2005 zo dňa 16. 6. 2005 (doruč. 4. 7. 2005), moju sťažnosť o prepustenie z väzby na slobodu, zamietol.

Z uvedených dôvodov podávam sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky“..

Odvolávajúc sa na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva sťažovateľ upriamil pozornosť na to, že „... vnútroštátne právo pri trestnom čine, z ktorého som obvinený, umožňuje uloženie trestu odňatia slobody vo výške 5 - 12 rokov. Ďalej náš Trestný poriadok umožňuje pri odsúdení za spomínaný trestný čin možnosť podmieneného prepustenia po vykonaní 2/3 dĺžky trvania uloženého trestu“.

V závere sťažnosti sťažovateľ napokon uviedol, že «*V súčasnej dobe dĺžka trvania mojej väzby je 42 mesiacov, čo je viac ako 2/3 spodnej hranice trestnej sadzby za trestné činy, ktoré som nespáchal, ale som za ne obvinený a tiež obžalovaný (obžalobu som dostal 22. 6. 2005). V tomto prípade dochádza k situácii, že väzba nahrádza trest vyšší, než je dolná hranica 5 rokov a tento stav neustále rastie. Týmto bol porušený čl. 127 Ústavy SR, pretože Slovenská republika je podľa čl. 7 Ústavy zaviazaná dodržiavať medzinárodné zmluvy, ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom a medzi takéto zmluvy patrí aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý garantuje, že „každý, kto je zatknutý, alebo inak pozbavený slobody, v súlade s ustanoveniami článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu, splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci, a má právo byť súdený v primeranej lehote, alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba dostaví na pojednávanie.“*».

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu žiadal, aby „... Ústavný súd SR uložil podľa povahy napadnutého rozhodnutia orgánu, ktorý porušil moje základné práva a slobody, a to Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby podľa § 33 ods. 1 Zák. č. 38/1993 Zb. zák., vydal uznesenie, že mňa, ako sťažovateľa a obžalovaného podľa § 72 ods. 2 Tr. por. prepúšťa z väzby na slobodu“.

Z dôvodu, že sťažnosť sťažovateľa v pôvodne predloženej podobe nespĺňala niektoré zákonom vyžadované náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania uvedené najmä

v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a) a b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), vyzval 31. augusta 2005 ústavný súd jeho právneho zástupcu na jej doplnenie, resp. odstránenie jej rozporov a určil mu na to lehotu 15 dní.

Ústavný súd v uvedenej výzve sťažovateľa upozornil okrem iného na to, že formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petitu sťažnosti), podľa ktorej sa domáhal zrušenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 74/05 zo 16. júna 2005 a vydania uznesenia, „... že mňa, ako sťažovateľa a obžalovaného podľa § 72 ods. 2 Tr. por. prepúšťa z väzby na slobodu“, nezodpovedá právomociam ústavného súdu vymedzeným v čl. 127 ods. 2 ústavy a v § 56 zákona o ústavnom súde. Keďže sťažovateľ v záhlaví sťažnosti označil za porušovateľa jeho práv aj krajský súd (ako súd prvého stupňa), pričom rozhodnutie tohto súdu bolo preskúmané na základe sťažnosti sťažovateľa najvyšším súdom, ústavný súd vo svojej výzve poukázal aj na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd (princíp subsidiarity).

Na základe citovanej výzvy ústavného súdu mu bolo 16. septembra 2005 doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa označené ako „*Sťažnosť (doplnenie sťažnosti zo dňa 20. 7. 2005)*“.

Toto podanie bolo obsahovo takmer identické s jeho pôvodnou sťažnosťou. Sťažovateľ však v ňom označil za porušovateľa jeho práva už iba najvyšší súd a uviedol, že sťažnosť smeruje „... proti porušovaniu základných práv a slobôd vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky“.

Pokiaľ ide o petit sťažnosti, sťažovateľ ho upresnil v tom zmysle, že navrhol, aby „... Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 To 74/05 zo dňa 16. 6. 2005 (doručené 4. 7. 2005) o zamietnutí sťažnosti

obžalovaného J. K., a vydal uznesenie, že obž. J. K., t. č. vo väzbe, prepúšťa z väzby na slobodu“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa v odôvodnení uvádza:

„Na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3 T 5/05 sa vedie trestné stíhanie proti obvinenému J. K. (a ďalším jedenástim osobám) pre pokračovací trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. d), ods. 3, ods. 5 Tr. zák. a pre ďalšie trestné činy, na skutkovom základe uvedenom v bodoch 1) až 63) podanej obžaloby.

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením zamietol podľa § 72 ods. 2 Tr. por. žiadosť obvineného J. K. o prepustenie z väzby na slobodu. Svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že dôvody väzby, pre ktoré bol obvinený J. K. vzatý do väzby [§ 67 ods. 1 písm. c) Tr. por.] u neho trvajú i naďalej. A podľa záveru krajského súdu sú u neho splnené aj podmienky pozbavenia osobnej slobody v zmysle § 67 ods. 2 Tr. por. so zreteľom na trestnú sadzbu uvedenú v trestnom čine, pre ktorý je stíhaný.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal obvinený J. K. sťažnosť. V jej písomných dôvodoch, obdobne ako vo svojej žiadosti, namietal existenciu zákonných dôvodov väzby, jej dĺžku a opätovne tvrdil, že sa necíti byť vinným z konania, ktoré mu je kladené obžalobou za vinu. Žiadal, aby bol prepustený na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal podľa § 147 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná.

Dôvody väzby upravuje § 67 ods. 1, ods. 2 Tr. por., podľa ktorého obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak sú dané konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť hneď zistiť, ak nemá stále bydlisko [ods. 1 písm. a)], že bude pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených alebo ináč mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie [ods. 1 písm. b)], že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil [ods. 1 písm. c)].

Podľa ods. 2 § 67 Tr. por. môže byť obvinený vzatý do väzby tiež vtedy, ak je trestne stíhaný pre trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej osem rokov, aj keď nie sú dané dôvody väzby podľa ods. 1.

Z obsahu procesného spisu vyplýva, že obvinenému J. K. je kladené za vinu spáchanie závažného protizákonného trestného konania, za ktoré zákon ustanovuje prísny trest odňatia slobody. Pričom treba zdôrazniť, že pri rozhodovaní o väzbe nemusí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie trestného činu, ale stačí dôvodné podozrenie z jeho spáchania, čo v tomto prípade nepochybne existuje.

Vzhľadom na charakter žalovanej trestnej činnosti a osobu obvineného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že i v tomto štádiu trestného konania, t. j. krátko po prikázaní predmetnej trestnej veci inému krajskému súdu, ktorý sa musí oboznámiť s rozsiahlym spisovým materiálom, existujú u obvineného J. K. naďalej dôvody väzby, pre ktoré je v nej držaný [§ 67 ods. 1 písm. c) Tr. por.]. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky odkazuje tiež na svoje uznesenia (sp. zn. 6 Ntv I 20/2004, 2 Ntv 7/2005), v ktorých sa zaoberal existenciou väzobných dôvodov, ktoré podmienky sa doposiaľ nezmenili.

Tu však treba pripomenúť, že krajský súd nepostupoval správne, keď hoci len v dôvodoch napadnutého uznesenia konštatoval splnenie podmienok pozbavenia osobnej slobody podľa § 67 ods. 2 Tr. por. So zreteľom na právnu kvalifikáciu žalovaných trestných činov nie sú u obvineného dané väzobné dôvody v zmysle § 67 ods. 2 Tr. por.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že sťažnosť obvineného J. K. nie je dôvodná, a preto ju zamietol podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por.“

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zdôrazňuje, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na rozhodnutie vo veci samej. Môže teda konať len o porušení tých práv, ktorých porušenie namieta sťažovateľ. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti podanej proti rozhodnutiu všeobecného súdu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd zastáva názor, že o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti podľa konštantnej judikatúry ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, z dôvodu nedostatku vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, prípadne z dôvodov, ktoré spočívajú v osobitostiach konania pred všeobecným súdom. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považuje ústavný súd takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, ktorej opodstatnenosť alebo neopodstatnenosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 74/02, II. ÚS 15/05).

Porušenie čl. 127 ústavy a práv vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v neprimeranej dĺžke jeho väzby.

1. K namietanému porušeniu čl. 127 ústavy

Pokiaľ sa v sťažnosti tvrdí, že právoplatnými uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 74/05 zo 16. júna 2005 boli porušené práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, je k tomu potrebné uviesť, že predmetný článok ústavy upravuje právomoc ústavného súdu konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, a to za splnenia presne vymedzených zákonných podmienok. Článok 127 ods. 1 ústavy nezaručuje teda samostatné základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa druhej hlavy ústavy, ktorých porušenie by bolo možné namietat' v konaní o sťažnosti (m. m. II. ÚS 98/02, I. ÚS 103/03).

Na základe toho ústavný súd považuje sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru

Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces. Tento článok dohovoru sa zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe vrátane konania a rozhodovania trestného súdu o predĺžení väzby, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a osobnú bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05). Ústavný súd v tomto smeru poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva de Wilde at al v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 - 77 etc.).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej aj „Tr. por.“) zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 T 5/05 z 11. mája 2005, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, teda takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 6 ods. 1 dohovoru vecne nevzťahuje. Keďže neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti citovanému uzneseniu prvostupňového súdu a namietaným porušením označeného článku dohovoru, je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

3. K ďalším námietkam sťažovateľa uvedeným v odôvodnení sťažnosti

Sťažovateľ v odôvodnení pôvodnej sťažnosti, namietajúc porušenie čl. 127 ústavy, poukazuje na čl. 7 ústavy a cituje aj čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, podľa ktorého každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Z tohto článku dohovoru vyplýva aj to, že každá osoba, ktorá je vo väzbe, má právo na to, aby sa každé rozhodnutie o väzbe (aj o predĺžení väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu) odôvodnilo v súlade s § 134 ods. 2 Tr. por. a v súlade aj s ostatnými ustanoveniami tohto zákona upravujúcimi trvanie väzby. Len taký postup väzobného súdu vylučuje ľubovôľu pri rozhodovaní o takej závažnej otázke, akou je obmedzenie osobnej slobody kvôli účelu vyjadrenému v § 1 Tr. por. Odôvodnenie musí presvedčivo odpovedať na otázku, prečo je záujem na riadnom objasnení trestnej činnosti a dosiahnutí účelu trestného konania silnejší než záujem na osobnej slobode jednotlivca.

Z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že podstatným dôvodom zamietnutia sťažnosti sťažovateľa proti označenému uzneseniu krajského súdu bolo to, že sťažovateľovi je kladené za vinu spáchanie závažného protizákonného trestného konania, za ktoré zákon ustanovuje prísny trest odňatia slobody. Najvyšší súd zdôraznil aj to, že pri rozhodovaní o väzbe nemusí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie trestného činu, ale stačí dôvodné podozrenie z jeho spáchania, ktoré v tomto prípade nepochybne existuje. Ďalej najvyšší súd poukázal aj na charakter žalovanej trestnej činnosti a osobu obvineného, na základe čoho dospel k záveru, že i v tomto štádiu trestného konania, t. j. krátko po prikázaní veci inému krajskému súdu, ktorý sa musí oboznámiť s rozsiahlym spisovým materiálom, existujú u sťažovateľa (obvineného) naďalej dôvody väzby, pre ktoré je v nej držaný [§ 67 ods. 1 písm. c) Tr. por.]. V tejto súvislosti najvyšší súd odkázal aj na svoje uznesenia (sp. zn. 6 Ntv I 20/2004, 2 Ntv 7/2005), v ktorých sa zaoberal existenciou väzobných dôvodov, ktoré sa do jeho rozhodovania nezmenili.

Zároveň však najvyšší súd vytkol krajskému súdu aj jeho pochybenie, keď tento hoci len v dôvodoch napadnutého uznesenia konštatoval splnenie podmienok pozbavenia osobnej slobody podľa § 67 ods. 2 Tr. por., ktoré podľa názoru najvyššieho súdu so zreteľom na právnu kvalifikáciu žalovaných trestných činov nie sú u sťažovateľa dané.

Najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí vyrovnal s podstatnými otázkami rozhodujúcimi pre ďalšie trvanie väzby, t. j. so závažnosťou trestnej činnosti sťažovateľa, existenciou väzobného dôvodu, ktorý pretrváva, a napokon s ohľadom na tieto okolnosti dospel k záveru, že: „... sťažnosť obvineného J. K. nie je dôvodná, a preto ju zamietol podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por.“

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). Taktiež platí, že ak všeobecný súd dôjde k záveru, že prepustením obvineného na slobodu by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, taký záver nie je preskúmateľný ústavným súdom,

ak inak nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov, ktoré upravujú také obmedzenie osobnej slobody, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 124/03, IV. ÚS 187/04).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v danej veci uplatnil svoje právo na podanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a uplatnil aj riadny opravný prostriedok proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti. Väzobné súdy zákonom predpísaným spôsobom zabezpečili preskúmanie práva sťažovateľa na jeho prepustenie z väzby na slobodu rozhodnutiami, ktoré síce neakceptovali subjektívnu predstavu sťažovateľa, avšak bez toho, aby rozhodovanie väzobných súdov bolo v rozpore s ústavne konformným postupom.

Preto treba prijať záver, že medzi uznesením najvyššieho súdu, o ktorom sťažovateľ tvrdí, že v okolnostiach jeho prípadu nezohľadňuje primeranosť lehoty ďalšieho trvania väzby, pričom poukazuje na čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, a označeným článkom dohovoru neexistuje žiadna taká spojitosť, ktorá by zakladala po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálnu možnosť vysloviť porušenie tohto článku dohovoru.

Opierajúc sa o dôvody sťažnosti a obsah napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon dodáva, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňa niektoré náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Zákonnou náležitosťou takéhoto návrhu je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu (II. ÚS 37/02, III. ÚS 78/02).

Sťažovateľ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, a žiadal aj o „... vydanie uznesenia, že sa obž. J. K., t. č. vo väzbe, prepúšťa z väzby na slobodu“, pričom v petite svojej sťažnosti nežiadal, aby ústavný súd vyslovil aj porušenie jeho práv alebo slobôd. Ani napriek výzve ústavného súdu z 31. augusta 2005, v ktorej upozornil právneho zástupcu sťažovateľa na nutnosť uvedenia presnej formulácie petitu sťažnosti, neboli v doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 16. septembra 2005 vytknuté nedostatky odstránené.

V súvislosti s tým je potrebné pripomenúť, že každý návrh na začatie konania musí spĺňať aspoň také náležitosti, ktoré umožňujú ústavnému súdu posúdiť, či sú splnené podmienky pre uplatnenie jeho právomoci alebo či nejde o zrejme bezúspešné uplatnenie práva.

Ústavnou podmienkou postupu ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy je, aby ústavný súd najprv vyhovel sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a svojím rozhodnutím vyslovil, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva alebo slobody uvedené v druhej hlave ústavy, alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z príslušnej medzinárodnej zmluvy. Až v prípade splnenia tejto podmienky môže ústavný súd rozhodovať o ďalších nárokoch sťažovateľa viažucich sa na výrok o porušení jeho základných práv alebo slobôd. Návrh na rozhodnutie vo veci samej v podobe, v akej je formulovaný sťažovateľom, to však nerešpektuje, čo neumožňuje ústavnému súdu vymedziť ani rozsah, v ktorom by prichádzalo do úvahy prijatie sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z uvedeného dôvodu je daná možnosť pre odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu znamenalo, že ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu jeho práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2005